

ки? казваше то, като хвърляше прѣзрителенъ погледъ на необраната още вечеря.

Цанко тръгнѣ попаренъ кждѣ вратата за да изпълни повѣлението. Ниското заштие му извика:

— Чакай, кждѣ отпрати дѣвойкитѣ?

— Тѣ си отидоха дома, че късно бѣше, отговори Цанко, който съвсѣмъ истрѣзни.

— Иди ги доведи пакъ, да дойдѣтъ да си доведечерятъ... и насъ да почерпатъ по чаша ракия... Защо ги испжди?

Цанко гледаше уплашенъ.

— Дѣ твоето момиче?

— Лѣгна си вече, ага!

— Искарай него, то да ни послужи, каза едноокиятъ, като сушеше на огъня мокритѣ си навуша, които испушаха облакъ пара и тежка воня.

— Недѣйте да плашите дѣтето ми, ага, каза умолително Цанко.

Влѣзе кметѣтъ и се исправи смирено.

— Бре ххнзхрѣ! и ти ни развождѣ по дваисеть порти да хлопаме, като просяци! тука насила ни доведе! Какво крияхте вашитѣ...?

Той назова дѣвойкитѣ съ едно ругателно име.

Българитѣ прѣгльщаха. Тѣ бѣха навикнали на това. Епохата на робството бѣше изработила унизителната за човѣчеството поговорка: прѣклонена глава сабя не сѣче. Цанко молѣше Бога само да не закачатъ дѣцера му.

— Чорбаджи, попита едноокото заштие, вий готвите ли се за бунтъ?

Цанко отказа смѣло.

— Каква е тази кама тука? каза ниския, като дигнѣ камата на Петра Овчарѣтъ, който ъх бѣше забравилъ на чергата.

— А, чорбаджи, та вий се не готвите за бунтъ а? попита съ ехидна усмивка едноокиятъ.